

El meu germà Xavier

El meu germà Xavier

LLUÍS BUSQUETS I GRABULOSA

tenia 73 anys. Era olotí cent per cent. Per les festes del Tura no marxava mai d'Olot i era present arreu, de la cercavila al concert, al correfoc, al teatre, al ball dels gegants, a la darrera concentració després de l'"Adéu Vila d'Olot". Però també a totes les altres manifestacions olotines, s'escaiguessin quan s'escaiguessin. Els amics ja ho sabien: res de planificar viatges per Corpus ni pel Cornamussam o l'Aplec de la Sardana, ni per la benedicció de les aigües de Sant Roc o la travessia Tussols-Basil... Estava o havia estat a la junta de no sé quantes entitats. A Integra, l'Associació de discapacitats intel·lectuals de l'Escola Joan XXIII, al Consell Parroquial, a Càritas, a la Junta de Futbol Club Olot, al Centre

Catòlic, a la Coral Crosca, al Club de Tennis Olot, a... Me'n deixo, segur. Era capaç de portar el seu optimisme a reunions del tot envitricollades. I de posar ordre on no n'hi havia. No recordo qui del Centre Catòlic em va dir a l'hora dels condols: "Tenir-lo a la Junta era un goig i un martiri. Posava tothom a rega. El trobarem molt a faltar. I que es prepari sant Pere, perquè dalt del Cel alguna cosa trobarà desordenada!".

Ara diuen que ens assemblàvem una mica, però la veritat és que, a banda de la militància "olotinista", érem com un ou i una castanya. Començant pel vestir. La mare, d'adolescents, es va inventar un mot per dir-me malforjat: "No t'assembles gens al teu germà: vas fet un "paixaixo"". Jo em defensava amb aquell vers de Machado: "Ya conocéis mi torpe aliño indumentario". A ell li agradava fer goig com li agradaven els bons restaurants i les bones raquetes per jugar a tennis. Les velles les regalava als nebots. Ell era capaç d'anar al Ball-Pla i servidor de carregar-me'l des de la premsa local. Ja de jove el podies trobar al Casino jugant una partida de xapó o al Casal Marià assajant alguna obra de teatre. Ara bé, es feia amb tothom: amb l'escombriaire, amb l'immigrat, amb la gent d'upa. "Tens un problema a l'ordinador? Et donaré el telèfon d'en Mohammed. Hi entén molt i li faràs un favor...".

Una anècdota. Devia tenir 18 o 19 anys i ajudava a la cavalcada de Reis que organitzaven el Centre Catòlic, on feia sempre de dimoni als Pastorets. S'acabaven els caramels que els Reis repartien a la mainada en plena escalinata de Sant Esteve i tothom se'n dolia però ningú no feia res. Va sortir disparat a can Xaudiera, una pastisseria propera, i va tornar amb dos saquets més de cinc quilos de caramels, un a cada mà. Un dels capparets del Centre Catòlic el va felicitar. "Com els has pagat?". "Els he quedat a deure. Però no es podien pas quedar sense caramels, els Reis!". Era així, el meu germà.

Tenia el seu caràcter. Volia les coses al moment. Si hagués pogut, ahir per demà. Era enemic de les mitges tintes.

Per a ell les coses eren blanques o negres. Li costaven els matisos i no era gens cagadubtes. Però era respectuós. Deixava anar la seva, convençut de tenir raó, més perquè no pogués dubtar de la seva postura que per imposar-la. "Heu d'anar a la Via Catalana! Si no, no us queixeu quan des de Madrid ens estrangulin!". Ens havíem barallat més d'una vegada, és clar. Els germans petits sempre som una càrrega pels grans. Però no era gens rancorós. Davant meu, tanmateix, no m'elogiava mai res de res. (Com el pare, que em va dir que es creuria que era escriptor el dia que sortís una crítica a La Vanguardia d'algun llibre meu signada pel senyor Faulí. Sortosament es va morir havent-la pogut llegir.). Quan no era present, sí: estava orgullós de tenir un germà que publicués llibres. M'ho comentaven els seus propis amics. Quan vaig publicar el primer llibre sobre Jesús o la carta al papa Ratzinger, em convidà a comentar-ho amb el seu equip de matrimonis. Un senyal que li donava importància. I volia un exemplar de tot el que feia. Era capaç de dir-me: "No m'has dut mai l'edició castellana de les Maries".

S'enamorà als 16 o 17 anys de la Maria Francesca, que seria la seva muller, i mare dels seus dos fills, Tena i Cesc. Em servia d'exemple davant dels meus alumnes adolescents. No és cert que tots els amors adolescents acabïn malament. "Depèn de com us estimeu", els deia als meus alumnes. Van saber fer de casa seva una llar acollidora. N'és testimoni l'equip de matrimonis que encara es reuneix amb mossèn Batalla, exrector de Les Fonts, que celebrà l'Eucaristia exequial del tot emocionat.

El pare, temps ha, havia dut amb un company una corredoria d'assegurances. Tots dos tenien un fill de la mateixa edat que volien treballar-hi. Eren joves i potser no els acabaven de tenir confiança. Hi va haver un foc en una fàbrica assegurada. El pare encarregà al meu germà d'anar a trobar l'amo i valorar-ne els danys. Era un home molt respectat pel meu germà. Va tornar escandalitzat. Aquell respectable senyor li havia dit que podia afegir dos milions més als danys, i que se'ls repartirien. El meu germà volia casar-se i li haurien anat la mar de bé aquells diners. Recordo que el pare li va dir: "Avui t'has guanyat entrar a treballar a la corredoria!".

Tenia una debilitat pels Pastorets dels Catòlics, amb lletra i música respectivament d'A. Molins i Gelada i Ignasi Rubió, estrenada el 1880 i successivament editada des de 1888 a 1953. Els primers arranjaments de la sarsuela els varen fer l'escolapi Ramon Martí i el mestre Joan Prat Forga el 1957. El Nadal de 1962 se n'estrenà la versió catalana de Joaquim Danés i Llongarriu. L'any passat em demanà que els hi escurcés i adaptés perquè la durada era massa llarga. A l'obra de Danés hi vaig aportar una mica de teologia i un miler de versos nous. N'estava orgullós, però ja no va trobar cap equip per dur-los a escena.

Va morir quan no tocava. Tot just feia un mes i mig que es queixava d'una contractura i tot es va precipitar. Quan es va fer la TAC, en comptes d'esperar que passés a recollir els resultats, li van demanar amb urgència una gammagrafia òssia. Mal símptoma. El van ingressar al nou Hospital d'Olot per una pneumònia. Ho vaig saber el dissabte 20 de juny i vaig córrer a l'Hospital. Estava amb la mascareta d'oxigen amb molt d'optimisme. "Espero que dimarts els metges em deixaran anar a passar la revetlla de Sant Joan a casa". El diumenge 21 em va felicitar pel sant. A la tarda la va fer petar amb el president del Patronat d'Integra i es va fer fotos amb els seus néts i nètes: en Mallol, la Bruna i la Sira. El vam passar a veure abans de tornar a Barcelona. L'endemà vaig saber que havia passat la nit una mica neguitós, però, durant el matí, tanmateix, s'havia tret la mascareta i havia volgut saber detalls de la seva gestora sobre la seva declaració de renda. M'ho explicava la seva filla a tres

quarts de sis de la tarda. Moria al cap de mitja hora i escaig. A la nit érem a Olot. La Maria Francesca s'havia entestat a posar en el recordatori uns versos meus. "Vols recitar algun poema?". "Si de cas el Cant espiritual d'en Maragall". Era sabut de tots que li agradava molt.

Al tanatori va ser un no parar de visites. Tothom sorprès. "T'acompanyo en el sentiment!", "Encara no fa dos mesos jugàvem a tennis!", "Que Déu et doni molts anys de vida", "Em va trucar la setmana passada!", "Les meves condolences". Arribaven corones de flors d'arreu. Només vaig copiar una de les targes: "Sempre estarà amb nosaltres el teu somriure i la teva amabilitat. Equip docent de Joan XXIII AMIPA de Joan XXIII".

Era d'aquells amb qui els amics volien viatjar per alegrar-los el camí i les jornades. Si volia, sabia fer riure tothom sense haver de dependre d'acudits; amb una ironia mordaç -que diuen que és una segregació de la intel·ligència que permet allunyar-te dels problemes-, sense arribar a ser punxant o càustic ni sarcàstic. Justament quan ell fou hospitalitzat, tenia programat un viatge a Rússia. Un d'aquests amics de l'ànima, que va haver de tornar des de Sant Petersburg, em va dir: "Tu has perdut un germà. Jo he perdut un germà i un amic dels de veritat!". A.C.S.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2015/07/06/germa-xavier/733092.html?utm_source=rss